

едни мъчнотии не бѣхъ непреодолимы, но можахъ ли да предприемахъ нѣщо, въ краткыйтъ срокъ, които бѣ ми опредѣлили Чичикашъ? Не ми ли зарѣча да ся бавякъ при Дурлинскый само три дни и да не оставамъ повече отъ осемъ дена? Не щѣхъ ли да изложя себе си на нападеніята на Татаритѣ, ако излѣзяхъ отъ твърдѣлтѣ прѣди три днитѣ, или слѣдъ осмыйтъ день? Да извадижъ вождѣльницятъ си Лодоискъ отъ тъмницятъ за да ѣхъ предамъ на разбойницитѣ? И да мя лиши отъ неѣхъ робството или смъртъ-та, това бѣше ужасно и да го помисли нѣкой! Но, защо да ся намѣрува тя въ единъ такъвъ страшенъ затворъ? Писмото което ся обѣща да ми проводи, разумѣва ся, че ще ми обясни всичко; но трѣбаше да намѣрижъ книгъ. За това зе грыжътъ на себе си Болеславъ; а на азъ ся приготвахъ да прѣдставя прѣдъ Дурлинскый искусственното лице на единъ посланикъ отъ Пулосскаго.

Бѣше вече день, когато ны изведохъ, и рекохъ ни че Дурлинскый можаше и ище да ны види. Прѣдставихмы ся съ дързновение, и видѣхмы единъ чловѣкъ близу шестдесетогодишенъ, на когото присѣтствието бѣше круто, а обходата му отвратителна. Попыта ны, кои смы. Братъ ми и азъ, рѣкохъ му, смы чловѣцы на Пана Пулосскаго; господарьтъ ми мя натовари съ еднѣ тайнѣ работѣ до васъ. Братъ ми мя придружи за другѣ причинѣ; но за да ви ся обяснѣ трѣба да ви поговорѣжъ особно.

Кога е тѣй отговори Дурлинскый, нека излѣзе